

МОЙСЕЙ.

Народе мій, замучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздоріжжю.
Людським призиством, ніби струпом вкритий!

Твоїм будучим душу я тріваю,
Від сорому, який нападків пізніх
Палити-ме, заснути я не можу.

Невже тобі на табличках зелізних
Записано в сусідів бути гноєм,
Таглом у поїздах їх бистроїздних?

Не вже по вік уділом буде твоїм
Угрита злість, облудлива покірність.
Усякому, хто зрадою й розбоям

Тебе скував і заприсяг на вірність?
Не вже тобі лиш не судилося діло,
Щоб виявило твоїх сил безмірність?

Не вже за дармо тільки серць горіло
До тебе найсвятійшою любовою,
Тобі офірюючи душу й тіло?

За дармо край твій весь политий кровю
Твоїх борців? Йому вже не пишуться
У красоті, свободі й здоров'я?

За дармо в слові твому іскриться ся
І сила й м'якість, дотеп і жотуга,
І все, чим може в гору дух підняти ся?

Дня 20. липня 1905.

За дармо в пісні твоїй злесть ся туга
І сміх дзвінкий і жалощі коханя,
Надій і втіхи світліяна смуга?

О, ні! Не самі сльози і зігтання
Тобі судились! Вірю в силу духа
І в день воскресний твогого повстання.

О, як би хвилю вдат, що слова слуха,
І слово вдат, що в хвилю ту блаженну
Вздоровлює й огнем живущам буха!

О як би пісню вдат палку, вітхненну,
Що міліони порива з собою,
Скрижює, веде на путь спасенну!

Як би!.. Та пам знесиленням журбою,
Роздертим сумнівами, битим стпдом, —
Не нам тебе провадити до бою!

Та приїде час і ти огнистим вигом
Засядеш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, вперешся Гескидом,

Покотити Чорним морем гомін есї,
І глянеш як хазяїн домовитий
По своїй хаті і по своїм полі.

Приймеш сей спів, хоч тугсю повитий,
Та повний віри; хоч гіркий, та вільний;
Твоїй будучині задаток сльозми злитий,

Твоєму генію мій скромний дар весільний.

I.

Сорок літ проблукавши Мойсей
По арабській пустині
Наблизив ся з народом своїм
О межу к Палестині.

Тут ще піски й червоні як ржа
Голі скелі Моава,
Та за ним синіє Йордан
І дірови й мурава.

По моавських долинах марних
Ось Ізраїль кочує;
За ті голі верхи перейти
Він охоти не чує.

Під подертими шатрами спить
Кочовиско ледаче,
А воли та осли їх гризуть
Осети та бодяче.

Що чудовий обіцяний край,
Що анжарів й сафірів

Вже ось-ось за горою блистять, —
З них ніхто не йме віри.

Сорок літ їм говорив пророк
Так величаво та гарно
Про обіцяну ту вітчину,
І все пусто та марно.

Сорок літ сафіровий Йордан
І долина пречудна
Їх манили й гонили, немов
Фата-моргана злудна.

І Зневірив ся люд і сказав:
»Набрехали пророки!
У пустині нам жити і вмирати?
Чого ще ждати? І доки?

І покинули ждати і бажати
І десь рвать ся в простори,
Слати гонців і самим визирати